

La finestra oberta

LAIA
MOLINÉ

L'opció és l'accés al Banc Central Europeu

A Andorra no tenim el que en l'àmbit financer es defineix com el prestador d'última instància ja que no comptem amb un Banc Central que faci aquesta funció. Tenir un prestador d'última instància permet que, quan es necessita crèdit urgent i s'han esgotat totes les altres opcions, els bancs hi recorrin per tal d'obtenir finançament.

Situacions així sorgeixen en períodes de crisis econòmiques greus o de turbulències financeres, en les quals els bancs poden desconfiar els uns dels altres i no prestar-se diners entre si, o que una gran quantitat dels clients recorrin, patint pels seus estalvis, a retirar els seus diners dels comptes bancaris. Aleshores és quan actua el prestador d'última instància, intentant assegurar el bon funcionament dels mercats financers i l'estabilitat del sistema financer, i protegint tant a ciutadans com a empreses de les possibles conseqüències que s'originarien en el cas que els bancs tinguessin problemes.

Amb la crisi de la Covid-19 s'ha tornat a posar de relleu la necessitat del Principat de tenir un prestador d'última instància ja que, tot i que un banc sigui solvent, si no pot satisfer les demandes dels seus creditors i clients a curt termini, aquests poden creure que la seguretat dels seus

diners no està garantida i retirar-los de forma massiva. Aquest fet provocaria que el banc pogués entrar en fallida i tindria conseqüències per a tots perquè afecta tant als ciutadans i empreses que tenen en aquell banc els estalvis com al conjunt del país si la situació es propaga per la interconnexió dels bancs.

La intervenció d'un prestador d'última instància equival a suspendre la disciplina de mercat ja que aquest està disposat a prestar en situacions en les quals cap altre prestador del mercat ho faria.

L'Autoritat Financera Andorrana desenvolupa les funcions d'autoritat de control i supervisió prudencial del sistema financer al Principat però, a diferència d'un Banc Central, no fa de prestador d'última instància. Aquí cal posar l'accent en la possibilitat, o no, que Andorra pugui accedir al Banc Central Europeu (BCE) com a prestador en última instància i supervisor.

Andorra té un Acord Monetari amb la Unió establert l'any 2011, però aquest Acord no proporciona el marc jurídic necessari per poder accedir a BCE. Els esforços, tot i que siguin unilaterals en un principi, s'han de dirigir a que l'Acord d'Associació amb la Unió Europea proveeixi a Andorra del marc jurídic per te-

nir accés a el BCE.

Esperem que la negociació de la lliure circulació de capitals segueixi progressant per veure quin és el desenllaç i si dins del mandat del Consell de la Unió Europea apareix una porta oberta al BCE.

De no ser així, el Principat hauria d'iniciar una negociació paral·lela a l'Acord d'Associació per poder aconseguir aquest accés imprescindible. No només és una salvaguarda davant de les crisis que vindran, sinó que l'Acord d'Associació preveu una lliure circulació de serveis financers i, perquè Andorra pugui assumir l'obertura del seu mercat financer, cal la contrapartida de la liquiditat i supervisió que proporciona el BCE.

Algú podria demanar si aquestes qüestions no queden solucionades amb la milionària entrada al Fons Monetari Internacional (FMI). La resposta és clara: No.

No, perquè l'FMI, al contrari del que molts pensen, no és pròpiament un prestador d'última instància, i l'únic benefici real que raporta l'entrada d'Andorra al Fons és una assistència tècnica i una hipotètica millora en la reputació internacional del Principat. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP